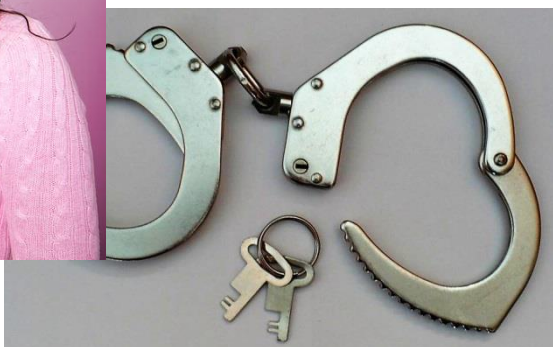

Znásilněná láska

Jan Kučera

ZNÁSILNĚNÁ LÁSKA

Jan KUČERA

OBSAH

MOTTO:	4
ÚVOD	5
1/ NEMOHU ZA TO, ALE OD MLÁDÍ SE MI LÍBÍ JEN „LOLITKY“	7
2/ RESTITUCE A STAVEBNÍ ÚPRAVY PODZEMÍ VILY UŽ PODLE MÝCH PLÁNŮ	18
3/ SEZNAMOVACÍ VEČÍREK PRO SOUSEDY A JEJICH DOSPÍVAJÍCÍ DĚTI	22
4/ MLADÍ SE BAVILI V SEPARÉ POD DOHLEDEM KAMER A MIKROFONŮ	25
5/ PRVNÍ TEST TECHNIKY VYŠEL NA VÝBORNOU	27
6/ MYSLI, NESMÍŠ UDĚLAT ANI TU NEJMENŠÍ CHYBU	29
7/ MOBIL, VÝHODA ČI NEZVRATNÝ DŮKAZ O VINĚ?	31
8/ DOKONALÝ SCÉNÁŘ ZNAMENÁ PROMYSLET KAŽDÝ JEDNOTLIVÝ KROK	32
9/ MÁM PRVNÍ DÍVKU VE SVÉ MOCI, ALE POŘÁD NE TU PRAVOU	36
10/ PRVNÍ SETKÁNÍ S POLICIÍ A NOVINÁŘI	38
11/ NECHÁM UKLIDNIT ROZBOUŘENOU HLADINU VEŘEJNÉHO MÍNĚNÍ	43
12/ DRUHÝM POKUSEM JSEM ZABIL „DVĚ MOUCHY JEDNOU RANOU“	46
13/ SMUTNÝ KONEC MÉHO „STÍNU“ POLICISTY DRDY	48
14/ DRUHÉ SETKÁNÍ S POLICIÍ I NOVINÁŘI	49
15/ ZA HODNĚ PENĚZ, HODNĚ MUZIKY ZNAMENÁ FALEŠNÉ DŮKAZY A ALIBI	52
16/ KONEČNĚ MÁM VE SVÉ MOCI TU PRAVOU DÍVKU	57
17/ TŘETÍ SETKÁNÍ S POLICIÍ, STÁTNÍM ZÁSTUPCEM A SOUDCEM	62
18/ ADVOKÁT ZA HODNĚ PENĚZ SE VYPLATÍ	67
19/ PŘÍPRAVA NA SVATBU – PŘEDMANŽELSKÁ SMLOUVA	75
20/ SVATBA Z VDĚČNOSTI, SVATEBNÍ CESTA Z RADOSTI	77
21/ NAROZENÍ DCERY A PŘÍSNÉ PODMÍNKY MANŽELSKÉHO SOUŽITÍ	87
22/ JSEM MANŽEL, MILENEC NEBO „OTEC“?	96
23/ MILENKY A MODRÁ PILULKA NASTARTOVALY MOJI „DRUHOU MÍZU“	113
24/ PO PROMLČENÍ JSEM BEZTRESTNÝ, PŘESTO SE STĚHUJEME DO ŠPANĚLSKA	131
25/ DĚKUJI PARLAMENTU ZA JEHO BEZZUBÉ ZÁKONY A MOJE BEZPEČNÉ STÁŘÍ	149
UPOUTÁVKA	151
DOSLOV	152
COPYRIGHT	153

Motto:

Kniha je nejmocnější zbraní národa. Národ, který si váží knih, váží si zároveň své duchovní nezávislosti a neztratí ji, pokud bude mít svou vlastní literaturu!

Karel Čapek

Úvod

Kdo si už dnes vzpomene, o čem psal rodící se bulvár po „Sametové revoluci“? Co tehdy lidé hltali jako novinky po čtyřiceti letech, kdy četli krimi zprávy z malých sloupečků na konci novin, a nyní – velké fotky na první straně k tomu jména obětí a i nechutné podrobnosti trestných činů. To byla ale změna. Ale hlavně, co noviny psaly, musela být přeci pravda!

Kdo tyto zákonitosti rychle pochopil, mohl využívat noviny a tím i veřejné mínění ve svůj prospěch, a tudíž byl už polovičním vítězem ve všem, co dělal.

Neskutečným způsobem jste mohli ovlivňovat přes veřejné mínění policii, státní zastupitelství, ale hlavně soudy ve svůj prospěch. I zákony se podle tvaru paragrafu (§) začaly ohýbat na tu stranu, kde bylo na misce vah více „zlata“ a společenské prestiže obviněného i jeho advokáta.

V knihách s kriminální zápletkou je hrdinou většinou investigativní novinář nebo detektiv. Tato kniha „svého hrdinu“ nemá, snad jen hlavní postavu děje, která jako milionář zneužije své bohatství a společenské postavení k uskutečnění svých erotických snů na jedné straně a „děravých zákonů“, se kterými umí moc dobře pracovat špičkoví advokáti, na straně druhé.

Předvede čtenáři, zda je možné spáchat „dokonalý zločin“, a

navíc si splnit svůj úchylný sen, když má k dispozici skoro neomezené finanční prostředky, znalosti, inteligenci a čas promyslet a připravit si každý svůj další krok. Ničit stopy a ovlivňovat svědky, kteří by jej mohli usvědčit.

Je jen na čtenáři a jeho soudu, zda následující příběh zařadí mezi ty, co se mohly, či nemohly odehrát ve skutečnosti v naší zemi, nebo dokonce ve vašem městě či sousedství? Rozhodně nemá být kniha návodem pro ty bohaté a mocné jak zákon obejít, protože oni už mají dávno jiné, spolehlivější cestičky. Hezký čtenářský zážitek.

1/ Nemohu za to, ale od mládí se mi líbí jen „lolitky“

Čím začít? Snad tím, že jsem nikdy nedorostl výškou své postavy ani průměru svých spolužáků a dost jsem trpěl jejich šikanou. Mou jedinou reakcí bylo, že jsem začal chodit do juda a pak se snažil se střídavými výsledky čelit útokům svých spolužáků.

Ale milosrdný čas mne přenesl na střední školu, kde šikana skončila. Jen jednou jsem zažil posměch spolužáků, a to ve společných sprchách. Samozřejmě všichni kluci si navzájem hodnotili postavy i svá mužství a tehdy jsem poprvé zjistil, že to, co mi chybí na výšce mé postavy, mi asi bude chybět i na velikosti mého mužství.

Od té chvíle jsem zjistil, že se tato zpráva roznesla i mezi naše spolužačky, které mne začaly ještě okatěji přehlížet. Kupodivu mi to moc nevadilo a já jako uvědomělý člen SSM (Socialistický svaz mládeže) jsem se přihlásil jako pionýrský vedoucí pubertálních dětí z osmých a devátých tříd, které nikdo nechtěl. Tehdy jsem začal cítit svou touhu po mladých dívenkách. No, pokud to byla úchylka, rozhodně jsem jí netrpěl sám. Prostě, líbila se mi mladá děvčata, ale já mezi nimi hledal dívky s tváří dítěte, ale postavou dospívající dívky, či mladé ženy, chlapecká těla děvčat mi nic neříkala. Hledal jsem prostě dívenky s dětskou tváří, dětským mozkiem a snad i názory, ale s ženským tělíčkem, a to se mi začalo dařit.

Děvčata z mého oddílu, kde jich byla převaha, ke mně vzhlížela jako ke svému guru. Proč? Protože jsem byl úplně jiný nežli všichni mí předchůdci i kolegové z jiných oddílů. Chodil jsem s nimi do kina, jezdili jsme na výlety do Prahy, kde jsme šli v zimě do krytého plaveckého bazénu, a pořád jsem pro ty své lolitky vymýšlel nové a nové náplně schůzek, a tím jsem jim mnohdy nahrazoval autoritu chybějících otců v jejich převážně neúplných rodinách. Už tehdy jsem mezi dívkami cítil rozdíly. Ty z bohatších rodin v létě jely s rodiči k moři a ty z chudších rodin jezdily na tři týdny na pionýrský tábor.

Tehdy jsem pochopil, že musím hledat své objekty hlavně mezi dívkami z chudých a neúplných rodin. Dokonce jsem u některých dívek, které se mi nejvíc líbily, zaplatil část jejich poukazu, aby vůbec mohly na tábor jet, jako že se jedná o dotaci z ústředí SSM. Pak se mi za to na táboře většinou dívky odvděčily k mé plné spokojenosti. Většina z nich vyrůstala bez otce v neúplné rodině a měly sklony k „oidipovskému“ komplexu.

Ano, ta jejich absolutní závislost na dospělém muži a důvěra k němu bylo to, co mne k nim tak přitahovalo. Pak už jen stačila trocha alkoholu, třeba levné víno s trochou tvrdého alkoholu zamaskované džusem, a byly moje. Tehdy jsem pochopil, že nejedna z dívek má dokonce zkušenosti se svým nevlastním otcem či přítelem své matky.

Rád jsem je učil líbání a přitom jsem si pohrával s jejich špičatými nadérky, pokud byly mladší patnácti let. Na to jsem byl opatrný, abych nezašel dál. Až když oslavily patnáctiny, odvážil jsem se na zbytek jejich těla. Jejich závislost na mužském elementu,

v tomto případě na mě, byla slastná. Já jsem byl vrcholně šťastný, i když byly mnohdy při samotné souloži tak opilé, že mne ani moc nevnímaly. Tehdy se stávalo, že se mi s pláčem svěřovaly, jak je jejich otčímové osahávají, sprchují se s nimi a matky dělají, jako že nic nevědí. Na konec zповědi vždy zaznělo: „Kdyby byl alespoň tak jemný a něžný, jako jsi ty, když mne myješ při společném sprchování. Ale on se na to většinou opije a mačká mi ňadra a zadeček, až na nich mám modřiny.“

O mém dalším studiu bylo rozhodnuto předem, ano, šel jsem na pedagogickou fakultu, abych byl těm mým lolitkám blízko celý život. Ve své práci s mládeží jsem pokračoval i při studiu až na pozici „hlavase“, což znamenalo hlavní vedoucí pionýrského tábora.

Tam jsem zjistil, že praktikantky splňují věk nad patnáct let, chtějí si přivydělat, jsou za účast na táboře vděčné a také si chtějí něco užít. To se ukázalo při společném sprchování vedoucích tábora a praktikantek. Některé si nechaly umýt jen záda a některé i poprsí, tak moc byly už zvědavé na život dospělých.

Ty zvědavější a odvážnější většinou na noc končily jako první v mém stanu, kde jsem spal sám, což všichni věděli. Stačilo dát praktikantce noční hlídku a už byla v mém stanu až do rána. Ještě mi děkovala, že se nemusí bát venku a v noci, ale může hlídku strávit u mne v teplé postýlce.

Tiše tolerovaly moje zvědavé ruce na svém těle i polibky doprovázené alkoholem na zahřátí maskovaným nějakým džusem nebo kofolou. Pak už to šlo rychle a dotyčná byla moje už ze strachu z prozrazení, kterého se většina dívek bála více jak mých sexuálních praktik.

Ze začátku jsem si dívky evidoval spolu s jejich fotkou, ale bylo jich časem tolik, že jsem s evidencí přestal. Po ukončení studií na Vysoké škole jsem na rok nastoupil na náhradní vojenskou službu jako „absík“, ale i tam za mnou vybrané praktikantky jezdily. No, a tehdy jsem pochopil, že dívky s ženskými těly se nelíbí jen mně, ale závidí mi je skoro všichni ostatní. Po vojně jsem nastoupil jako učitel na učiliště s internátem plným dívek, a to byl teprve pro mne erotický ráj.

K tomu jsem u kamaráda na satelitu viděl pořad italské televize „Tuti-fruti“ a skoro každou noc se mi zdálo o krásných Italkách s tvářemi mých studentek.

Ve škole jsem musel postupovat s daleko větší opatrností, ale získal jsem nečekaně nové spojence, kteří mi mou snahu značně ulehčovali. Byly to matky mých žákyň, kterým doma dcery vyprávěly o svobodném panu učiteli s vlastním bytem, kterému se moc líbí, no a maminky vzaly v mnoha případech vše do vlastních rukou a pracovaly v můj prospěch.

Nestačil jsem se divit, jak to bylo mnohdy snadné, když maminky své dcery postrčily, aby jim vysněného „manžílka“ pro jejich dceru nevyfoukla nějaká jiná. Jediný problém byl v tom, že

dívky většinou moc rychle dospěly v obličejích a jejich ženské rysy obličejů mne přestaly vzrušovat.

Byl jsem pořád jako „lovec na lovecké stezce“. V tom neskutečném množství jsem hledal ty s nejkrásnějším tělíčkem a dětskou tvářičkou. Občas jsem narazil na vrstevníky dívek, kteří mne chtěli předběhnout, a tehdy jsem musel dívkám vysvětlovat, že těmto klukům jde jen o jedno, pak je nechají být a o všem se navíc pochlubí kamarádům. No, a když ani to nepomohlo, přispěchala dívčina maminka, která mi ji většinou sama přihrála přímo do mého bytu a do mé postýlky.

Byly to krásné časy, na které celý život rád vzpomínám, i na spoustu chyb, které jsem jako nezkušený zbytečně udělal. Dokonce jedna maminka byla tak šikovná a její dcera měla ve svých čtrnácti letech tak krásně ženskou postavu korunovanou líbezným obličejem deseti, dvanáctileté dívenky, že jsem podlehl a pomiloval se s ní. Milování s ní bylo tak úchvatné a její maminka mi ji pod různými záminkami tak často posílala do mého bytu, že jsem se až po uši zamiloval. No a jednou, to už jí bylo šestnáct, jsem neměl kondom a jako omámený se s ní pomiloval až do konce.

Následovala gravidita, uspěchaná svatba se sedmnáctiletou a bohužel dočasný konec mých loveckých výprav. Ještěže existuje institut rozvodového soudu. Co nejrychleji po porodu jsem se s ní rozvedl, ještě jí nebylo dvacet. A o to více jsem si začal vážit znovunabyté svobody. I přes alimenty, které jsem měsíčně platil.

Ten pocit úplné závislosti mladé dívky na mně mne fascinoval. Její úplná podřízenost a poslušnost bylo to, co jsem ke svému

sexuálnímu životu potřeboval. Ty z mladounkých dívek, které mne zbožňovaly jako svého prvního muže v životě, nemajíce v rodině mužský vzor a zkušenosti první lásky, vydržely v mé přízni nejdéle. Nejvíce mne vzrušovalo, když dotyčná neměla žádný vlastní názor a jen se slepě řídila každým mým slovem, slepě mi věřila a plnila bez zaváhání každé mé přání, ať bylo jakékoli.

Dodnes cítím to chvění jejich těl, když jsem po nich přejížděl svýma hladovýma rukama, později rty a nakonec i jazykem. Z kolika dívek já jsem udělal ženy a jako jejich první láska a milenec se nesmazatelně zapsal do jejich paměti. No prostě, byl jsem ve svém malém světě slavný, a to nemluvím o dívkách, které k získání svého výučního listu potřebovaly moji pomoc.

Vzpomínám si na Libušku, která utekla z intru se svým o rok starším klukem a týden žili „jako manželé“ v nějaké chatě. Když se jí kluk nabažil, tak ji z chaty vyhodil a ona se s pláčem vrátila na internát. Byla ve svém neštěstí tak roztomilá, když ji děvčata poslala rovnou za mnou, že jsem jí musel pomoci.

Když mi plakala ve sborovně na rameni a prosila mne o pomoc a radu, tak se mi jí samozřejmě zželelo. No a když mi za pomoc slíbila vše, co si budu jen přát, tak jsem nezaváhal. Ročnick zdárně ukončila, týden absence jsem jí omluvil a v době prázdnin se mnou jela na týden na dovolenou do malé chatky na Mácháči. Tam jsme vystupovali jako otec s dcerou přes den, ale v noci z nás byli samozřejmě milenci.

To už mi začínaly řídnout vlasy, a i přesto, že jsem sportoval, čas zadržet nešlo a já viditelně stárnul. Občas jsem se setkával s odmítnutím či přímo s odporem dívek k mým návrhům. Musel jsem vybrané dívky začít vydírat na základě jejich chyb a mé následné pomoci, abych u nich uspěl. Pravidelně jsem používal alkohol maskovaný džusem a jako poslední pomoc prášky na spaní.

Do toho přišel rok 1989 a velké změny ve společnosti. V té době jsem nejvíc spolupracoval s placenou funkciónářkou SSM (Socialistický svaz mládeže) Jitkou, o kterou jsem se více jak rok pokoušel, ale marně. Nyní přišla za mnou celá vyděšená, protože cítila, že nová doba její místo brzy smete z jeviště dějin jako zcela nepotřebné.

Měla tak krásný dětský obličej doplněný úchvatným poprsím.

Proto ji také před třemi roky po maturitě na toto místo vůbec přijali. Bylo mi jasné, že si toto výborně placené místo musela „zasloužit“ s nejděním šéfem SSM v jeho náručí. Sám jsem byl na několika školeních SSM, které mi spíš připadaly jako jeden nekončící mejdan, kde nové a hlavně krásné svazačky šly mezi funkcionáři SSM z ruky do ruky.

Ani já jsem nestál stranou těchto hrátek a tam jsem poprvé viděl Jitku svlečenou a ihned jsem se zamiloval do jejích úchvatných ňader. Bohužel si ji na pokoj odváděl nějaký šéf SSM, na kterého jsem svým postavením ani vzhledem neměl.

Přesto jsem šel za svým cílem jako pes za stopou. Nyní jsem začal cítit, že možná přišla moje životní šance. Proč? Začal jsem po letech zase uvažovat o tom, že bych mohl začít s někým žít, nebo se dokonce oženit? K tomu mi připadala Jitka jako vůbec nejvhodnější, i když mezi námi byl věkový rozdíl víc jak patnáct let. V normální situaci by o mne ani nezavadila pohledem, ale brala mne aspoň jako kamaráda a my jsme v té chvíli nežili v normální době, ale v době převratných změn. Každý samozvaný vůdce s plackou OF (Občanské fórum) si mohl dělat, co chtěl.

Já jsem nestál stranou a snažil jsem si zajistit budoucí postavení na našem učilišti přes své členství v OF. Ihned jsem vystoupil z SSM i KSČ a vzpomněl jsem si na svou babičku, které kdysi patřila jedna z největších vil v našem městě. V padesátých letech ji vystěhovali a nyní v ní bydlí čtyři rodiny nějakých komunistických funkcionářů. No, a to byla moje šance.

Ihned, jak se začalo mluvit o restitucích a vyšly první zákony,

požádal jsem jménem své babičky o navrácení vily a pozemku, na kterém stála, do jejího vlastnictví. Náš restituční nárok byl kupodivu vyřízen jako jeden z prvních. Najal jsem si mladého absolventa právnické fakulty a on hned začal pracovat na vystěhování rodin z naší zrestituované vily.

Babička měla neskutečnou radost, a tak jí nevadilo, když jsem k ní do garsoniéry formálně Jitku přihlásil, abychom o garsonku nepřišli, pokud by se babička přestěhovala. Byla to hektická doba,

kteřá přála připraveným, a já připravený byl.

Chápal jsem, že v nové době potřebuji k naplnění svých specifických sexuálních potřeb ekonomickou moc, která se mi nyní nabízela. Pro jistotu jsme s babičkou sepsali na notářství i její poslední vůli, abych měl jistotu do budoucna, a plnou moc, abych ji mohl zastupovat.

2/ Restituce a stavební úpravy podzemí vily už podle mých plánů

S mladým právníkem, kterého jsem si platil, jsem měl šťastnou ruku. Zašel na městský výbor KSČ, aby pro čtyři rodiny svých funkcionářů urychleně sehnali byty, než je začne vláčet tiskem majitel zrestituované vily. Nevěřil jsem vlastním očím, ale ono to zabralo a do měsíce byla vila prázdná, takový měli komunisté strach z tisku a následné veřejné ostudy.

Druhým krokem bylo vypořádání mého bratra z dědických nároků. Ano, měl jsem staršího bratra, který byl už v té době vážně nemocný. Můj právník zajistil odhad ceny vily za socialistické ceny, ale poplatky a opravy vily již za kapitalistické ceny. Vše doplnil podmínkou naší babičky, že vilu nikdy neprodáme, jinak přestaneme být její spoluvlastníci. Když jsem bratra s čísly seznámil a zároveň mu navrhl, že jej vyplatím rozumnou finanční částkou ihned, souhlasil.

Pak jsme vilu se souhlasem babičky, abychom nemuseli v budoucnu platit dědickou daň, převedli na mě jako jediného vlastníka. Poslední, co jsem na radu právníka udělal, bylo založení advokátní kanceláře. Poté si advokátní kancelář za záruku uvedené vily půjčila od banky první miliony. Z této částky jsem vyplatil bratra, zahájil opravu vily a začal na radu právníka skupovat restituční nároky od převážně starých dědečků a babiček. Ti, když uviděli ve své ruce balíčky bankovek, podepsali právníkovi vše, co

potřeboval, protože se s pozemky již před lety rozloučili. On mezitím přijal dva své kolegy a na moji prosbu i Jitku jako sekretářku. Tolik jejího vděku hned první večer jsem nečekal, tak jako ona asi nečekala, že mi jedna noc s ní stačit jako její vděk rozhodně nebude.

Když jsem si vilu procházel s majitelem zbrusu nové stavební firmy, zjistili jsme, že vila byla v poměrně slušném stavu. Krom fasády a opravy sklepů přibudou jen nějaké přičky a nové sociální zařízení na každém patře vily. Nejvíce mne překvapily rozsáhlé sklepy pod vilou, které stavitel a majitel vily před válkou pojal jako protiletectký kryt. Železobetonové stropy a dřevěné obklady stropů, stěn i podlah působily spíš jako další byty jen bez oken.

Navrhl jsem tam nějaké úpravy podle svých plánů, hlavně nové sociální zařízení a v koupelně a v ložnicích jsem nechal udělat falešné stěny s průhlednými zrcadly.

Pak přišel můj advokát s návrhem na založení bezpečnostní agentury a přivedl mi dva propuštěné příslušníky StB (Státní bezpečnost). V důvěře k němu jsem souhlasil, protože jsem viděl, jak vydělal první milion na přeprodaných zrestituovaných pozemcích. Právníci dostávali 10 % z vydělaných peněz a do tří let z nich byli milionáři. Já jim to upřímně přál, už jen proto, že mně vydělali desetkrát tolik, nežli sami dostali. Poprvé jsem pochopil že: „Peníze dělají peníze.“

Na pozemkovém katastru už naše lidi znali snad i podle křestních jmen. Zajímali jsme se o územní plány obcí a tam, kde se plánovala výstavba, silnice či průmyslové zóny, jsme skupovali

pozemky. Jen za pomoci mojí firmy mohly vzniknout mnohé nové sjezdovky v horských letoviscích na mnou skoupených pozemcích. Také jsem pomohl postavit desítky a snad i stovky rodinných domků a na každém pozemku jsem měl svůj zisk. Ale to moc předbíhám. Vraťme se k okamžiku, kdy jsme ukončili generální opravu vily. V té době jsem bance vrátil půjčku a pohřbil svou babičku a bohužel i bratra.

V celé naší vilové čtvrti se skoro z osmdesáti procent vyměnili majitelé domů a vilek. Nastoupila nová generace podnikatelů, politiků a restituentů. No, a já první, co jsem udělal, bylo jejich pozvání na seznamovací večírek pro ně i pro jejich děti od čtrnácti do čtyřadvaceti let. V podzemí naší vilky jsme udělali pohodlné posezení pro mládež, s diskotékou a efektním osvětlením a známým diskžokejem. Za průhlednými zrcadly byly videokamery a všude po celé vile byly mikrofony. Pro hosty bylo vyhrazeno krom sklepní diskotéky jen první patro vily stylově zařízené jako z první republiky, kde byla i velká novinka, bohatý raut.

V přízemí byli všichni naši zaměstnanci bezpečností agentury u odposlechů v uzavřených místnostech, aby mohli získat co nejvíce informací. Hosty se mnou vítala Jitka, jako má přítelkyně, a Oskar, jako můj společník a vedoucí advokátní kanceláře. Každý host obdržel malý dárek pro pána i dámu a hlavně naše vizitky na advokátní kancelář i bezpečností agenturu.

Později jsem všechny přivítal a pozval je k rautu. Náš fotograf se činil a dělal všem fotky sólo i se mnou, abychom si na každého mohli založit svazek. U dveří byl ták plný vizitek našich hostů, a tak jsme začínali pronikat mezi vládnoucí špičky v našem městě. Mnozí

z hostů viděli tak bohatý raut poprvé v životě, podle toho se také chovali, a tím neskutečně bavili zbytek přítomných.

Mezi mladé jsem se ani nedostal, jen jsem byl udiven jejich počtem. Jistě si někteří vzali i své kamarády. Jen jedna tvář mne uchvátila a v tu chvíli jsem si řekl: „Ta musí být má, i kdybych ji měl znásilnit.“

Vzpomněl jsem si na písničku z nějakého starého českého filmu, kde Oldřich Nový opěvuje oči tmavo hnědé, které učarovaly i mně.

3/ Seznamovací večírek pro sousedy a jejich dospívající děti

Jmenovala se Zoja a její až dětský obličej s čokoládovými očima tak kontrastoval s její ženskou postavou, že jen podle kamarádů jsem odhadl její věk tak kolem osmnácti let. Vše proběhlo podle mých představ a kolem druhé v noci chlapi vyprovodili poslední podroušené hosty.

Pak začala podrobná analýza získaných informací. Kdo s kým a proti komu. Co manželské vztahy, milenci a milenky a i finanční situace našich hostů. To vše mne zajímalo a mí zaměstnanci vše celé týdně třídili a zanášeli do svazků pozvaných osob.

Jen přítomná mládež byla kapitola sama pro sebe. Záměrně jsem do podzemí připravil dvě ložnice s průhlednými zrcadly a to samé i do koupelny a mladí nezklamali. Měli jsme nahrané dobrovolné soulože i méně dobrovolné a snad i dvě skoro znásilnění. Jednu dívku starostovu synu musel podržet kamarád, aby mohl soulož provést, a druhou dívku chlapi tak opili, že rozhodně k souloži dát souhlas nemohla.

Byl jsem zvědavý na „mou“ Zojinku, ale ta se na nahrávkách z ložnic neobjevila, ale zato v koupelně si prohlížela s kamarádkou nové podprsenky a já viděl to, co do té chvíle skrýval její svetr, dokonalé poprsí. Pak si děvčata vzala pro legraci králíčí ouška a dělala přítomným chlapcům playgirls. To všem na přání nafotil náš

fotograf, a tak jsem měl první snímky mé osudové lásky, na jejíž získání budu muset vyvinout tolik úsilí.

Ano, byl to opravdu „zajíček“, na kterého jsem čekal a o kterém jsem snil celý život. Jen jestli jsem jej nepotkal příliš pozdě? Ale o to se musí postarat můj intelekt a hlavně moje tak zázračně nabyté peníze. Zatím mne všichni lidé v okolí jen obdivovali a možná, že je jen otázkou času, kdy za mnou přijdou její rodiče, či dokonce ona sama, s žádostí o pomoc. To by se mi moc líbilo a možná, že tomu budu moci nějak pomoci.

